

A Béke-sziget úrnője

Fantasy kisregény a 2020-as év margójára

© 2020 Nagy Zoltán, Manchester, UK

drc emlékére

*I'm softly walking on air
Halfway to heaven from here
Sunlight unfolds in my hair
Ooooh, I'm walking on air*

/Björk: New World/

1

Az úrnő bokáját langyosan ölelték körbe a hullámok, ahogy az óceán belseje felé lépkedett. Talpát kemény bőrszandál védte a fövényben rejtőző kődarabok és éles kagylótöredékek ellen. Általában mezítláb ment mindenhová, a szandálját csak ilyenkor vette fel, mert az esti félhomályban nem látta jól, hova lép. A habos víz már a térdét nyaldosta, és ő két ujjal felcsípte szoknyája szélét, de inkább csak a komikus hatás végett, hiszen úgylis teljesen vizes lesz. Hajának göndör fürtjein vörös fényekkel játszadozott a lenyugvó nap. Az úrnő érezte arcán a meleg érintést, és elmosolyodott.

Az ég alja vastag sávban aranszínben izzott, a lángoló, hullámzó napkorong már csaknem megérintette a horizontot. Madárcsapatok vonultak át előtte, sikolyaikat idáig sodorta a hűvös szél. Vörösre festett felhők lebegtek az égbolton, árnyékukat messzire vetítették a levegőben. Az úrnő felsőhajtotta a látványtól. *Milyen gyönyörű, gondolta. Tényleg ő a legszebb a világon.* Sok festmény készül az Istennőről, de mégis a saját önarcképei a legszebbek – ember ilyet nem tud alkotni. Az úrnő, pillanatnyi megtorpanása után tovább gyalogolt. A sekély, partközeli víz visszatükrözte az égbolt arany-vörös színeit, és úgy tűnt, mintha a karcsú nőalak az ég és az óceán között lebegne.

Amikor a napkorong a horizonthoz ért, az úrnő megállt. Elengedte szoknyáját, ami ráfeküdt a vízre, és medúzaként lebegett körülötte. Az úrnő nagy levegőt vett, és visszafordult a part felé.

A parton hatalmas embertömeg várakozott egy sorban. Elfoglalták a teljes partot mindkét irányban horizonttól horizontig, és még tovább is, többszáz mérföldön át. Noha az úrnő nem látta

őket, tudta, hogy a késpenge alakú szigetország teljes napnyugati tengerpartján ott sorakozik most minden alattvaló, várva az ő beszédét. Csak a nagyon idősek és betegek maradtak házaikban ilyenkor, valamint azok, akik őket ápolták, de rajtuk kívül mindenki kijött elbúcsúztatni a napot. Nemesek és szolgálóik, halászok, földművesek és kovácsok, városbírák és koldusok, gyerekek és vének mind kijöttek, hogy meghallgassák az úrnőt. Akik nem hallották őt, azok is tudták, mit fog mondani, hiszen ugyanazt mondta minden este. Az úrnő mosolyogva nézett végig rajtuk. Az emberek barna karját és arcát vörösre festette a nap, türelmesen, csendben várakoztak. *A népem*, gondolta büszkén az úrnő. Intett nekik jobb felé is, bal felé is, majd felemelte mindkét karját.

– Istennőm! – kiáltotta.

– ISTENNŐM – visszhangozta a tömeg. A szó végigmorajlott az embersoron mindkét irányban a horizontig és azon túl. Voltak, akik késve csatlakoztak, így a szó felismerhetetlenné torzulva gördült végig a tengerparton. Amikor az utolsó hangfoszlány is elhalt, az úrnő folytatta.

– Eljöttem színed elé ma is, hogy hálát adjak mindenért.

Hagyott időt, hogy a mondat, reménytelenül eltorzulva, végigterjedjen az emberek között.

– ELJÖTTEM SZÍNED ELÉ-LÉ-LÉ...

– Az óceán és a föld adományaiért – folytatta.

– AZ ÓCEÁN ÉS A FÖLD ADOMÁ-MÁ-MÁ...

– Köszönöm!

– KÖSZÖNÖM -NÖM -NÖM -NÖM...

– Meleg fényedért és hűsítő esődéért.

– MELEG FÉNYEDÉRT ÉS HŰSÍTŐ ESŐ-SŐ-SŐ...

– Köszönöm!

– KÖSZÖNÖM -ÖM -ÖM...

– Az öröméért, a bánatért, az életemért.

– AZ ÖRÖMÉRT, A BÁNATÉRT, AZ... AZ... AZ...

– Köszönöm!

– KÖSZÖNÖM -ÖM...

– Áldj meg engem, s tedd boldoggá a holnapot is.

– ÁLDDJ MEG ENGEM, S TEDD BOL-BOL-BOL...

Még el sem haltak az utolsó hangfoszlányok, amikor az emberek mind letérdeltek a vízbe. Az idősek a fiatalokra támaszkodtak, s végül mindenki letérdelt, az egész emborsor. Tenyerük élet egymáshoz nyomták, és vizet mertek vele a fejükre. Úgy maradtak lehajtott fejjel.

Az úrnő maga is a fény felé fordult. A napkorong félig már a vízbe merült, az arany izzás helyét mélyvörös derengés vette át. Az úrnő letérdelt a combig érő vízben, ami így a mellét érte, és maga is vizet mert a hajára. A sós tajték lefolyt a homlokán, lehunytt szemén és ajkán keresztül a nyakáig, s csöpögött arany nyakékéről. Úgy maradt egy percig, térdelve a puha iszapban, majd kinyitotta a szemét, és felállt. Ujjongás és tapsvihár ölelte körül. Az emberek álltak, füttyögtek, integettek neki. Az úrnő félresimította vizes haját az arcából, mosolygott, és visszaintegetett nekik. *A népem*, gondolta ismét büszkén. Integetve indult visszafelé, ahol a hátságát hagyta, nézelődött, mosolygott az emberekre.

– Jó éjszakát! – kiáltotta nekik.

A víz a térdét, majd a lábszárát nyaldosta, egyre könnyebbé vált benne a járás.

Jól nevelt hátsmadara a bokáig érő vízben várta őt, nem szökött el halat fogni. Az úrnő megsimogatta a csőre fölött a fejét. – Jól van, jó fiú vagy, Antares – dicsérte. A teremtmény lehajtotta a fejét, hogy megkönnyítse a felkapaszkodást, de az úrnő még nem akart felmászni rá. Arrébb lépett, és elnézett hátsa mögé, ahol egy másik óriásmadár is várt, a szárnytollait csipkedte. Mögötte félmeztelen férfi közeledett futva, felsőteste nedvesen csillogott.

Intett, amikor meglátták egymást. Az úrnő közelebb lépett hozzá, és amikor a férfi odaért, összeölelkeztek.

– Olyan szép voltál, ahogy körbevett téged a fény – áradzott a férfi az úrnő vizes haját cirógatva. – Pont jó helyen álltam, és úgy látszott, mintha a te testedből jönne a ragyogás. Gyönyörű vagy, szerelmem. Számomra te vagy az Istennő.

Az úrnő kuncogott. – Vigyázz, mert mindent hall.

Mindketten a nap felé fordultak, de az már teljesen lemerült az óceánba.

– Már alszik, bármit mondhatok – felelte a férfi visszafordulva. – Te vagy az én Istennőm.

– Köszönöm, Pedro – fogadta el az úrnő a bókot. – Siessünk haza, nagyon kell az a forró fürdő.

– Igen, kezd hideg lenni – értett egyet a férfi. – Otthon találkozunk, szerelmem.

Csókkal búcsúztak, és a férfi a saját madarához ment. Az úrnő is visszalépett hátságához, megragadta a kantárt, és felmászott a hátára. Meztelen lábszárát és combját melegítette a vastag tollazat.

– Vigyél haza – kérte, és a hatalmas madár kibontotta szárnyait. Elrugaskodott a fövényről, és erős szárnycsapásokkal a tengerpart fölé emelkedett. A gyengülő fényben látszott a végtelen emborsor, amely felszakadozott, ahogy az alattvalók szintén hazaindultak. Az úrnő előre fordult, haját lobogtatta a szél. A túlpárt hegyei fölött feltűntek az első csillagok.

2

A kör alakú márványmedence peremén gyertyák sorakoztak, fényük meleg aranyszínűre festette a ritkás gőzfelhőket. Az úrnő nyakig merült a forró vízben, és nézte a mennyezet felé lebegő párafoszlanýokat. A gyertyák anyagául szolgáló méhviasz édes illattal töltötte meg a fürdőtermet. Az úrnő lebegett a vízben, és hallgatta a csobogást, ahogy Pedro a túlsó falnál elmerült, majd visszatért a felszínre és nagyot lélegzett.

– Milyen napod volt? – kérdezte a férfi az arcát törölgetve.

Az úrnő, tarkóját továbbra is a márványperemen nyugtatva megvonta a vállát.

– Nem sok dolgom volt ma sem. Délben összeadtam a mai házaspárt. Utána elmentem az óvárosi piacra, és igazságot tettem két veszekedő árus között. Egy kókuszdió-gazda és egy halász nem tudott megegyezni arról, hogy kinek mekkora területe van, és én kijelöltem nekik a helyüket. Ennyi. Délután csak olvastam.

– És, mit mondtak? Mármint a gazdák.

– Megköszönték a segítséget, nyilván. Kaptam egy kosár kókuszdiót is, amit szétosztottam néhány gyerek között. Szent a béke. Ezen kívül tényleg nem csináltam semmit egész nap. Jobb szeretném, ha több feladatom lenne. Majd beszélek a Tanáccsal.

– Ahogy gondolod, szerelmem, de szerintem megérdemled a pihenést is.

– Mást sem csinálok, mint pihenek. Kicsit unalmas. – Az úrnő maga alá húzta a lábait, és a férfira nézett a sötét medencén át. – És neked milyen volt a kiképzés?

– Nagyon jó – ragyogott a férfi. – Ma lándzsát dobáltunk madárhátról, többféle magasságból., többféle sebességgel. Sajog az

egész jobb oldalam, de a parancsnok azt mondta, hogy az egyik legjobb lándzsás lesz belőlem. Rám bízhatod az életedet, szerelmem.

Az úrnő bólintott. – És jól kijössz a többiekkel? Nem bánt, hogy mind szeretnek engem? Még szeretnek engem, ugye?

– Persze, Úrnőm – felelte Pedro. Elrugaszkodott a faltól, és a nőhöz úszott. – Mindannyian az életüket adnák érted. Ahogy én is. Ez így van rendjén. Nem kell aggódnod emiatt. És igen, jól kijövök velük; gyakorlatilag máris beilleszkedtem közéjük. – Az úrnő szemébe nézett. – Persze jobban szeretném, ha veled maradhatnék.

Az úrnő mosolygott, és megsimogatta a férfi arcát. – Tudod, hogy nem lehet, Pedro. El kell válnunk, ahogy letelik a holdhónap. Ez a szokás. A népem szeret engem, és meg kell adni az esélyt, hogy ilyen közelről is szerethessenek.

– Igen, szerelmem, tudom, és elfogadom ezt, de mégis, álmodozom arról, hogy örökre veled maradok. Álmodozni szabad, az álmok az Istennő ajándékai.

– Ez így igaz.

– De a testőrséged kötelékeiben is ugyanilyen hűen foglak szolgálni, életem végéig.

– És megígéred, hogy nem leszel féltékeny, amikor majd másik ágyassal látsz?

Pedro maga elé nézett, a gőzölgő vízfelszínre. Barna arcát vízcseppek pöttyözték.

– Nem tudom, mit fogok érezni, szerelmem, de nem az érzések számítanak, hanem a tettek. És én hűen foglak szolgálni téged, bármi történjék is.

Az úrnő ismét bólintott. Ez a beszélgetés minden holdhónapban lejátszódott egy másik férfival, és eddig mind ugyanezt mondták. Pedro még körülbelül tizenkét napig alhat az ő ágyában; amint elkezdődik a vérzése, Pedro átköltözik a

kaszárnyába, ő pedig utána új ágyast választ magának a szokásos többszáz jelentkező közül. Ez mindig így volt, és mindig így lesz.

Az úrnő közelebb lépett, és megcsókolgatta a férfi arcát.

– Elég a szócséplésből, kedvesem, ne pazaroljuk a kevés megmaradt idődet. Most te képviseled a népemet, és én meg akarom mutatni, mennyi szeretet van bennem irántuk.

Csókban forrtak össze, és egymáshoz simultak a gyertyák fényében.

3

Az úrnő nagyot nyújtózott a baldachinos ágyban. Napfény terült szét a takarón, az ablaküvegen keresztül madárcsicsergés hallatszott be. Pedro már elment – a kiképzés minden nap hajnalban kezdődött –, az úrnő egyedül volt az ágyban. Kitakarózott, félrehúzta a függönyszerű baldachint is, és hálóingesen az ágy szélére ült; arcát a tenyerébe temette. Fekete haja csaknem a szőnyegig lelógott, de úgy maradt egy percig, csak ült, és próbált magához térni. Aztán hátrasimította a haját, felállt, és egy karosszékről fehér selyemköntöst vett fel. Belebújt, megkötötte dereka körül a selyemövet, és az ablakhoz lépett. Kinyitotta, és kilépett a hívős teraszra. A szél az arcába fújta a haját, ő félrehúzta, marokra fogta, és a kőpárkányra támaszkodva lenézett.

A kastély udvarán hatalmas napóra állt, az árnyék tíz és tizenegy közé mutatott. Az úrnő elfintorodott. Jó sokáig aludt, pedig délben ma is össze kell adnia egy párt.

A napóra mellett alattvalók mentek el, felnéztek rá, és integettek.

– Köszönöm, Úrnőm!

– Köszönöm, Úrnőm! – rikkantották.

Ő próbált mosolyogva visszaintegetni nekik, aztán visszahúzódott a jó meleg hálószobába, és becsukta az ablakot. Visszacsozogott az ágyhoz, és meghúzott egy mennyezetről lógó kötelet.

Nyílt az ajtó, és besietett rajta a szobalánya, kezében hajkefével.

– Jó reggelt, Úrnőm, sokáig aludtál, jól vagy?

– Igen, Abbi, neked is jó reggelt. Csak a nyakam fáj, biztos elfeküdtem.

Átölelték egymást. Az úrnő csukott szemmel szuszogott a lány nyakában. Jólesett neki a szobalány testének melege. Még a szívverését is érezte. – Köszönöm, Abbi. – lehelte. – Hidd el, ha az ágyasaim itt lennének reggel is, nem téged zaklatnálak ezzel, de olyan jólesik...

– Egyáltalán nem baj, Úrnőm – felelte a szobalány, szintén elgyengülve. Szétváltak. Abbi kicsit elpirult. – Sajnálom a nyakfájásodat, de attól félek, ma pont nem lesz időd a reggeli masszázusra: a mai esküvő lent van a Déli-Öbölnél.

– Gondoltam – sóhajtott a úrnő. Lerogyott az ágyra. – Hol máshol is lenne. Pedig ma tényleg össze vagyok törve.

A szobalány leült mellé, és elkezdte kifésülni a haját.

– Mik a hírek? – tette fel a szokásos kérdést az úrnő.

– Két hírmondó érkezett az est folyamán, egyikük északról, a másik délről. Északon semmi különös. Délen vihar tépázza a cukornád-ültetvényeket, a gazdák aggódnak a termés miatt.

– Majd imádkozom az Istennőnél – motyogta az úrnő csukott szemmel. – Más?

– Más nincs. Szent a béke.

– Az jó. Az Istennő még mindig szeret minket.

– Igen, Úrnőm, hála neked.

– Valami szaftos pletyka esetleg a kastélyból?

Abbi kuncogott. – Háát, az egyik hírmondót ma reggel Lorena házából látták kijönni.

Az úrnő felvonta a szemöldökét. – Mármint a főszakácsnő Lorena?

– Igen.

– Miért is nem csodálkozom ezen? De nem baj, a szerelem öröme az Istennő ajándéka.

– Lorenát elhalmozza ajándékokkal, az is biztos – mosolygott a szobalány. Átült az úrnő másik oldalára, és ott folytatta a fésülést.

– Az esküvő után van még valami feladatom?

– Nincs, Úrnőm. Csak az esti ima.

– Hát beszélni fogok a Tanáccsal, hogy adjanak még valamit. Unatkozom, Abbi. Szörnyen unatkozom.

– Ne törd magad, Úrnőm, sok szolgálatot teszel nekünk: közvetítesz az Istennő és az emberek között.

– Az csak egy óra naponta, legfeljebb kettő. Én többet akarok. A népem szeret engem, és én több szolgálatot akarok tenni nekik.

– Szerintem éppen eleget teszel, de ez csak az én véleményem, Úrnőm. Úgy lesz, ahogy te akarod.

A szobalány felállt, és a kezét nyújtotta.

– Gyere reggelizni. Vagy nevezzem ebédnek? – mosolygott.

– Megyek... – Az úrnő felállt, és hagyta magát vezetni az ajtó felé. – Remélem, nagyon-nagyon sűrű a mai kakaóm...

Az étkező kisebb helyiség volt, mint a hálószoba. Az egyetlen, hatalmas ablak két oldalán és a tulsó falon festmények sorakoztak, tájképek mellett többnyire az Istennőt ábrázolták. A nőalak arca egyik képen sem volt látható a feje körül ragyogó napkorona miatt, két kezében pedig különféle tárgyakat tartott. Az egyik festményen kókuszdiót és halat. Egy másikon nyílveesszőt és egy tekercs kötelet. A terem tulsó oldalán kétszárnyú ajtó vezetett a kastély belsejébe, mellette egy-egy lándzsás testőr állt. Mosolyogtak, amikor az úrnő belépett, és csak biccentettek neki, hiszen a testőröknek tilos volt az úrnőhöz szólni.

Az úrnő is rájuk mosolygott, ahogy leült a kör alakú asztalhoz. Az arcukat megismerte, de a nevük már nem ugrott be: mindketten sok holdhónappal ezelőtt voltak az ágyasai. Figyelmét inkább az asztalhoz fordította.

Abbi kakaót öntött neki egy kék cserépkancsóból. Ő azonnal elvette a bögrét, és magához szorította; édes aromája az arcát melegítette. Lehunytt szemmel szuszogott a bögre fölött, a melegség átjárta a tenyerét, az orrát, a lelkét. A kakaóbab talán az Istennő legnagyobb ajándéka. Óvatosan belekortyolt a sűrű, édes italba, aztán megnézte, mi van még az asztalon. A szokásos ínycsiklogások sorakoztak kék tálakon: egy feldarabolt kókuszdió, aprólékosan megtisztított pomelo-gerezdek, édes klementin, kékáfonya, egy halom szőlő az északi borvidékekről, frissen sült zsemle, hagymalekvár és kecskevaj, napon szárított paradicsom, valamint egy egész, főtt hátasmadár-tojás, amely három embert is jóllakatott volna. Az úrnő rövid gondolkodás után a zsemlékhez nyúlt, és fogott egy kést is. Abbi az asztal mellett állt.

– Te nem eszel? – kérdezte tőle az úrnő, miközben felvágta a zsemlijét.

– Én már ettem – pironkodott a szobalány –, nem tudtam várni, bocsánat.

– Semmi baj, tényleg sokáig aludtam. De azért ülj le, ne álldogálj ott nekem.

A szobalány leült, és kezét az ölébe téve türelmesen várt.

Az úrnő kecskevajat kent a zsemlékre, de félúton letette a kést, és hátradőlt.

– Ahh, nincs kedvem menni, Abbi, ez az igazság. Neked bevallom. Szívesebben olvasnám tovább a könyvemet a rózsakertben. Vagy mennék vissza egyenest az ágyba.

A szobalány kuncogott.

– De hiszen épp az imént mondtad, hogy több szolgálatot akarsz tenni.

– Igen, de valami mást. Órákig utazni, és aztán összeadni egy párt ugyanúgy, ahogy minden nap, ez unalmas.

A szobalány mosolygott, és előre hajolva megfogta az úrnő kezét.

– De két embert összeadni csodálatos dolog, Úrnőm. Te indítod el őket a közös útjukon. Gondolj erre. Minden évfordulójukon terád emlékeznek majd, és egész életükben neked lesznek hálásak. Már az is élmény számukra, hogy személyesen találkozhatnak veled, és megfoghatják a kezedet. Mások csak esténként látnak téged, messziről.

– Az lehet, Abbi, ez mind igaz, de próbáld ezt csinálni minden egyes nap.

4

A szél lobogtatta a haját, combja alatt pedig érezte Antares izmainak az összehúzódását és elernyedését, ahogy a hatalmas madár lusta szárnycsapásokkal szállította őt dél felé. Két oldalán egy-egy testőr repült tőle kissé lemaradva, hogy ne akadályozzák a kilátását a tájra. A nap az ég tetejéről sütött le rá, de az úrnő remélte, hogy még nem *teljesen* a tetejéről.

– Siess, gyönyörűm, siess – suttogta a szélbe, és Antares meghallotta, mert a szárnycsapások üteme felgyorsult. A pontosság a királyok és az úrnők udvariassága, nem csak a kalandregényekben, hanem a való életben is. Úgy érezte, hogy az út felén már túljutottak, bár lehet, hogy ez csak a reménykedés hangja volt.

A napnyugati tengerpart mentén repültek dél felé. Ezen a végtelen hosszúnak tűnő fehér homoksávon fog összegyűlni az a sok ember este. Az úrnő olyan magasságban repült, hogy átlátott a szigetország túlsó partjának hegyvonulatain túl kéklő Keleti-óceánra is.

A két tengerpart között folyók kanyarogtak, dombságok és szántóföldek váltogatták egymást. Egész repcetáblák sárgállottak odalent és maradtak el mögötte. Lila levendulatáblák követték őket; az úrnő szinte érezte bódító illatukat. Erdőket is látott, amelyben fenséges szarvasok élnek. Egy-egy városfal tökéletes gyűrűje is elhaladt a felhők ködpamacsai alatt.

Egyrészt szeretett hosszú repülőutakat megtenni, mert olyankor magasabban repült, átláthatta a teljes birodalmát, és számba vehette a sziget minden szépségét. Másrészt viszont utált is hosszú repülőutakat megtenni, mert kényelmetlen volt órákig a

madár izmos nyakában ülni, ráadásul a bőrében termelődő faggyú, amely vízhatlanná tette a tollait, egy idő után bűzleni kezdett a tűző nap alatt. És jobban szeretett akkor repülni, amikor a kedve tartotta, nem pedig, amikor muszáj volt.

A bűz persze nem az ő hibája. Az úrnő szeretettel megsimogatta Antares tollas nyakát. A madár egy pillanatra megemelte a fejét, és horkantott. Antarest az úrnő tojás korától maga nevelte: amikor a madár először meglátta a szent napfényt, már az ő combjáig ért. Most meg már a hálószobájába is csak lehajtott fejjel férne be. Gyönyörű, erős, nagy madár.

A sziget déli csücskét egyenlítői dzsungelek borították. Az úrnő megkönnyebbült, amikor végre e zöld szőnyeg fölé értek. Már csak pár perc az Öböl. Színes papagájcsapatok repültek át a sűrű növényzet fölött. Az úrnő könnyedén ki tudta venni az egyes madarak piros-sárga tollazatát, ebből jött rá, hogy lejjebb ereszkedtek. Körülnézve távolibbnak tűnt az óceán is. Antares tudta, hová mennek, a Déli-öbölben is ugyanannyi esküvőt tartanak, mint a többi megszentelt helyen. Az úrnő összehúzott szemmel kereste a félkör alakú tengeröblöt, és amikor megtalálta, hátranézett. Testőrei szintén arrafelé mutogattak, és bólogattak, hogy megvan. Az úrnő előre fordult, és a kantárszárat erősebben megragadva felkészült a leszállásra.

A part fehér homokjában karcsú pálmafák álltak, árnyékuk hűsítően legyezgette a tövükben várakozó násznépet. A jegyepár nem volt ilyen szerencsés, ők a tengerhez közelebb álltak, a tűző napon, velük szemben az úrnővel, aki fehér szalagokból összefont ünnepi öltözkéiben és kibontott, dús hajával a menyasszonynál is

szebbnek érezte magát. A déli nők kicsik és tömzsik, ez az igazság, nem tehetnek róla; de az előtte álló pár – bizonyos Marco és Linda – boldognak látszott együtt; csak ez számít. Háta mögött az óceán zúgását hallotta, valamint a három háttasmadár vijjogását, akik szabadon halászhattak a szertartás ideje alatt.

Az úrnő oldalra pillantott, a fából ácsolt, embermagas napórára. Az árnyék végre elérte a delet, ami ennél az Egyenlítőnél kihelyezett napóránál azt jelentette, hogy az árnyéka egyszerűen eltűnt. A központi háromszögletű oszlop úgy állt ott, mintha lebegne, mintha nem is oda tartozna: furcsa látvány, amikor valami a tűző nap alatt áll, még sincs árnyéka. Halk ujjongás terjedt végig a csoporton. Az úrnő visszafordult hozzájuk.

– Fogjátok meg egymás kezét és az enyémet – mondta a párnak. Ők így tettek, és félénk mosollyal nyúltak feléje, pedig igazán nem volt harapós. Határozottan megszorította a kezüket. Így hárman egy kört alkottak.

– Azért állunk itt ebben a szent percben, hogy összekössük e két ember életét – kezdte beszédét az úrnő. – Az Anya az ég tetejéről figyelni minden lépésünket, és aranyló tekintete figyelemmel fogja kísérni Linda és Marco életútját is. Legyen szent a béke, legyen örök a szerelem, legyen hal az asztalon, legyen közös tető a fejetek felett. A szent fény érlelje szerelmetek gyümölcsét, miképpen a narancsfák édes gyümölcsét is.

Hangja ünnepélyesen zengett a parton, a pár áhítatosan, lehunyt szemmel hallgatta őt. A násznép tagjai örömtől ragyogó arccal álltak a pálmák alatt. Elindulni tényleg nehéz volt, de most, hogy itt állt, az úrnő nem érzett mást, csakis hálát, amiért részese lehet ennek az eseménynek, amiért ő adhatja össze ezt a párt is. Abbinak igaza volt, ez tényleg csodálatos dolog. A kedvenc hivatalos teendője továbbra is az esti ima lebonyolítása volt, de a tudat, hogy a szigeten minden egyes pár neki köszönheti a boldogságát, fellelkesítette.

– Most fordítsátok orcátokat a fény felé, és érezzétek szívetekben az Istennő áldását – ért beszédének végére. – Én elmegyek, hogy hálát adjak Istennőknek, amiért egymásra találtatok.

A pár és a násznép csukott szemmel az égre emelte arcát, felemelték karjukat is.

– KÖSZÖNÖM-ÖM-ÖM... – zúgta a tömeg.

Az úrnő megfordult, és lassú, méltóságteljes léptekkel elindult az óceán felé. A forró homok azonban égette a talpát, és befurakodott a lábujjai közé is. Ő beharapta az ajkát, és próbálta megőrizni a méltóságát, de nem bírta sokáig, inkább sietősre fogta. Két testőre a parton állt, átsurrant közöttük. Az utolsó néhány lépést ténylegesen futva tette meg, végül belegázolt az óceán hideg habjai közé; ott térdre esett, kezei is a vízbe csobbantak, s így, négykézláb állt a vízben, lógó hajjal, kacagva. Visszaült a sarkára, és hátradobta a haját. A víz olyan kellemesen langyos volt, hogy úszni támadt benne kedve, és vicces volt elképzelni az alattvalók arcát, ha imádság helyett inkább úszna egyet. Csak nézte a végtelen, azúrkék vizet, és szíve megtelt hálával. *Nem számít, hogy Antares büdös, és hogy egyhangúak a napjaim*, határozta el: *ez minden létező világok legjobbika*. Sokkal jobb itt, mint a kontinensen, ahol a mondák szerint hatalmas szörnyek elől kell rejtőzködni folyamatosan, és reng a föld meg vulkánok is tombolnak. Itt szent a béke, hála az Istennőnek. *Köszönöm, hogy ilyen csodálatos életem lehet*, gondolta. *És köszönöm, hogy ez a pár egymásra talált, tényleg aranyosak együtt*.

Eszébe jutott, hogy figyelik. Lehajtotta a fejét, és vizet locsolt a hajára. Úgy maradt az elvárható néhány szívdobbanásnyi ideig szuszogva, csöpgöve. Aztán feltápáskodott, félresimította a haját az arcából, és kísétált az óceánból.

Testőrei háttal álltak neki, lándzsájukat egy futva közeledő alak felé tartották. Az ember, ahogy közelebb ért, felemelte karját

és lelassított. Egy pocakos, szalmakalapos férfi volt, a násznép egyik tagja. Semmilyen tárgy vagy fegyver nem volt nála.

– Engedjétek át – szólta az úrnő.

A testőrök kiegyenesedtek, és maguk mellé vették a lándzsájukat. A férfi óvatosan átment közöttük. Ahogy az úrnő elé ért, megállt, levette szalmakalapját, és meghajolt.

– Köszönöm, Úrnőm – mondta.

– Szívesen – ment a szokásos válasz. Az alattvalók mindig így köszöntek neki, már hozzászóltak. – Mit tehetek érted, gyermek?

A férfi felegyenesedett.

– Fényességes Úrnőm, az én nevem Mario Verde, a délfoki cukornád-ültetvényesek képviselőjeként járulok színed elé. Hatalmas viharok tomboltak erre felé az elmúlt két napban. Attól tartok, szinte a teljes termésünk odalett.

– Igen, hallottam róla, nagyon sajnálom. De várj, azt mondd, a teljes termés? Ez biztos? Nekem csak annyit mondtak, hogy vihar volt, csak ennyi.

A férfi zavartan fogdosta a kalapját.

– Igen, Úrnőm, sajnos a saját szememmel láttam a pusztítást. A villámok felgyújtották a nádat, és nagyon gyorsan terjedt a tűz, alig bírtuk eloltani. Majdnem a teljes termés odalett.

– Egek! Nagyon sajnálom. Tehetek valamit?

A szalmakalap nyikorgott a férfi kezében, ahogy gyűrögte.

– Igen, Úrnőm. A többiek engem küldtek, hogy a nevükben is a segítségüket kérjem e nehéz időkben.

– Természetesen – bólintott az úrnő. – Beszélni fogok a kincstárnokkal, tudom, hogy van aranytartalékunk az ehhez hasonló katasztrófák esetére. Ki fogjuk számolni, mekkora jóvátételre lesz szükségetek, és meg fogjátok kapni, megígérem.

– Köszönöm nagylelkűségüket, Úrnőm – hajolt meg ismét a gazda –, de nem aranyat szeretnénk, nem elsősorban aranyat; persze az is jól fog jönni, de nem ezért jöttem. Azt szeretnénk, ha

közbenjárnál az Istennőnél annak érdekében, hogy ne legyen több ilyen vihar. Nem bírnánk ki többet.

Az úrnő elmosolyodott.

– Természetesen – felelte. – A ma esti ima csak rólatok fog szólni.

– Köszönöm, Úrnóm. – A férfi arca ragyogott. – Ebben reménykedtünk. Hálásan köszönöm.

– Szívesen.

A férfi továbbra is hajbókolva kihátrált a partról, majd visszasetett a násznép közé, miközben kalapjával örömittasan integetett feléjük. Az úrnő elgondolkodva nézte. Aztán a szeme elkerekedett egy ötlettől.

– Megvan – mondta a testőreinek, de inkább csak magának. – Ezt fogom csinálni. Pontosan ezt. Audienciákat fogok tartani, ahogy a királyok teszik a könyveimben. Alkalmat akarok teremteni arra, hogy a hozzá hasonló emberek eljöhessenek hozzám, és elém tárják a bajaikat. Hogy közvetlenül hozzám beszélhessenek. Hátha tudok rajtuk segíteni. Igen, ezt fogom tenni.

A szertartás után a násznép nyársra húzott egy egész vízibivalyt, de az úrnő sohasem maradt ott a lagzira: összeszedték az elkóborolt hátszadarakat, és megtették a visszafelé utat a kastélyba. Az úrnő alig várta, hogy beszélhessen a tanácsstagokkal: sok mondanivalója volt a számukra. És alig várta azt is, hogy ebédelhessen. Tudta, hogy a kastélyból látcsővel figyelik őket, és Abbi már teríti számára az asztalt. Sült halra vágott ropogós zsemelével és szárított paradicsommal, sok-sok szárított

paradicsommal. Az Antares csőre alatti hosszú bőrzacszó duzzadt az elfogott halaktól, és az úrnő irigykedett rá emiatt.

5

– Csodálatos ez a lazac – áradozott az úrnő tele szájjal. – Egyáltalán nem érdekel, mit csinál Lorena éjszakánként, ha ilyen csodálatos fokhagymás lazacot süt nappal. Összepisilem magam, annyira finom.

Abbi kuncogott a kör alakú asztal túloldalán, persze csak az illendőség határain belül.

– Tényleg nagyon finom – értett egyet. – Főleg ezekkel a borban áztatott narancskarikákkal. Lehet, hogy becsíptem.

Az úrnő legyintett.

– Annyi baj legyen. A bormámor az Istennő ajándéka.

– Hála neki érte.

A testőrök mosolyogva nézték a két falatozó nőt.

A vörös cseréptálak már csaknem üresen álltak az asztalon, és az úrnő úgy érezte, nem tud többet enni. Megtörölte a száját egy kendővel.

– Abbi... – Megköszöri a torkát. – Abbi, ha végeztél, kérlek hívd össze a Tanácsot, beszédem van velük.

– Igenis, Úrnőm. – Abbi hátratolta a székét, felállt, és kisietett a tereméből a két testőr között.

Az úrnő még elkortyolgatott egy bögre narancslevet, hogy időt adjon, s közben újra átgondolta a témákat, amelyekről beszélni akart. A szalmakalapos gazda járt a fejében, és hogy milyen jó érzés volt segíteni rajta. Problémákat megoldani jó dolog: annyival kevesebb probléma marad, és ő is csinál valamit. Mindenkinek jó. Hány hasonló alattvaló lehet, akiken nem segít senki? Hány probléma marad megoldatlanul a szigeten? Bizony tanulságos volt a mai esküvő. Tegnap is csak a véletlenül múlt, hogy épp a piacon

járt, így békét tudott tenni a között a két veszekedő árus között. Ha ő nincs ott, talán meg is ölik egymást. Az efféle találkozásokat nem lehet a véletlenre bízni. Szükség van az audienciákra, nincs mese.

Kisvártatva ő is felállt, és – mosolyt villantva a testőrökre – komótosan átsétált a tanácsterembe.

A tanácstermet egy gyűrű alakú asztal uralta, a közepében vastag gyertyák égtek. Szükség is volt rájuk, mert a rózsablakokon betörő sokszínű fény gyönyörű volt ugyan, de a helyiséget félhomályosan hagyta. Az ablakok színes berakásai az étkező festményeihez hasonlóan az Istennőt ábrázolták.

Az asztal körül többnyire ősz honatyák és -anyák álltak, a legfiatalabb köztük Abbi volt, akinek – az úrnő személyes szobalánya lévén – mindenről tudnia kellett.

– Szép napot, Mesterek – biccentett nekik az úrnő, ahogy az asztalhoz ért.

– Szép napot, Úrnőm – válaszolták kórusban a tanácstagok. Az úrnő helyet foglalt Abbi mellett, és ekkor mindenki más is leült.

– Nos, sok mindenről szeretnék beszélni, ne is húzzuk az időt. De mielőtt belekezdek: van esetleg valakinek bármilyen jelentenivalója, kérése?

A honatyák és -anyák csak a fejüket csóválták és hümmögtek.

– A délfoki viharról már biztosan tudsz – mondta egyikük. – Azt leszámítva minden rendben.

– Szent a béke – jött a túloldalról.

– Hála érte az Istennőnek – nyugtázta az úrnő. – Igen, a viharról is szó lesz, de előtte egy személyes gondot akarok

megosztani veletek: unatkozom. Nagyon. Az esküvőkön és az esti imán kívül nincs is igazi teendőm, és megőrülök a semmittevéstől. Már az egész könyvtáramat kiolvastam.

– De Úrnőm, már így is túl sokat teszel – hajolt előre az egyik ősz Mester. – Már sokszor mondtuk, hogy nem lenne muszáj neked személyesen elmenned az esküvőkre: megbízhatnál bárkit, hogy képviselje az Istennőt. Bármilyen fiatal nő megtenné, akár az itt megjelent Abbazia is – mutatott felé.

– Nem, Abbi a szobalányom, őt nem küldöm sehová – tiltakozott az úrnő, és Abbira mosolygott. Még meg is cirógatta a felkarját. Visszanézett a honatyára. – Nekem kell mennem. Akkor is, ha kényelmetlen, és nehezemre esik elindulni. Nem számít. Lehet, hogy később majd tényleg beleunok, és kijelölök valaki mást, de most még nem. Egy darabig még nem. Az emberek engem szeretnek, engem akarnak látni személyesen. Nem küldhetek mást.

– Ahogy gondolod, Úrnőm, de akkor meg kellene elégedned ezzel a teherrel.

– Nem, én többet akarok, és ki is találtam, mit fogok csinálni. – Az úrnő szeme ravaszul csillogott. – Audienciákat fogok tartani, mint azok a királyok a lovagregényekben. Átalakítjuk az előcsarnokot trónteremmé, ahol fogadhatom az Istennő egyszerű gyermekeit. Mire ideérnek a hírek, sok szájon átmennek, és csorbulnak, egyszerűsödnek. Én közvetlenül az emberektől akarom hallani, hogy milyen bajokkal küszködnek, hogy segíthessek rajtuk. A minap kibékítettem két veszekedő árust az óvárosi piacon, de csak mert véletlenül arra jártam. Nem kellene az ilyesmit a véletlenre bízni. A délfoki viharról pedig ne is beszéljünk: szinte a teljes termését elpusztította a cukornád-gazdáknak, de hozzám ebből csak annyi jutott el, hogy vihar volt. Ennyi. Ez megbocsáthatatlan. Pontosabb híreket akarok. Részletesebb híreket. És nem csak az alattvalók szájából. Azt akarom, hogy Abbi minden reggel papírosra írva hozza nekem a

híreket, amikor bejön a hálósobámba. Azt hiszem, ez a te feladatod, Aria Mester.

A kastély belső életének megszervezésével foglalkozó honanya tiszteletteljesen bólintott.

– Igenis, Úrnőm. Teszek róla, hogy megkapd a friss híreket reggelente.

– Köszönöm. És intézkedj az audienciák megszervezéséről is.

– Úgy lesz, Úrnőm.

– Csak be kell tenni oda egy trónt, biztos nem tart sokáig. Megkapjátok a ma délutánt, holnap már szeretném elkezdni. Nem, már ma elkezdem, nem tudok várni. Majd leülök a lépcsőre, vagy valami. A délután közepe táján rászánnék erre egy órát vagy kettőt, majd meglátom. Hirdessétek ki.

– Igenis, Úrnőm.

– Köszönöm. Dario Mester – fordult át az asztal másik oldalához az úrnő. – Hogy áll a kincstár?

A megszólított szakállas, pocakos férfi hümmögve bólogatott.

– Ugye a kincstár sohasem lehet tele, Úrnőm, de büszkén mondhatom, hogy jól állunk, hála az Istennőnek.

– Remek. Akkor az embereiddel számoljátok ki, mennyi arannyal lehetne kártalanítani a délfoki gazdákat, és gondoskodjatok arról is, hogy maradéktalanul megkapják.

– Rendben, Úrnőm, meglesz.

– Maradéktalanul, Mester. Nem akarom, hogy az arany egy része elkallódjon útközben.

– Nem fog, Úrnőm, magam kezeskedem ezügyben.

– Jó. Használd a testőreimet, kapsz, amennyit csak kérsz.

Franco kapitány a segítségére lesz ezügyben.

A megszólított egyenruhás tiszt kihúzta magát a székében.

– Természetesen. Rendelkezz velem, Mester.

A kincstárnok bólintott.

– Majd elküldöm az írnokomat a kaszárnyába.

– Várni fogjuk.

– Remek – mondta az úrnő. – De van itt még valami, Dario Mester. Ugye az alattvalóktól beszédett aranyból fúrunk kutakat és építünk szekerutakat, működtetjük a fürdőházakat, minden ilyesmi, ugye? Meg persze finanszírozzuk a kastély életét. A holdhónap végén megmaradt összeget pedig hozzáadjuk a kincstárhoz: ebből lesz a biztonsági tartalék.

– Pontosan, Úrnőm. Ha megengeded, lenyűgöző a tájékozottságod.

– Mondjuk úgy, hogy nem csak kalandregényeket olvasok. Szóval holdhónapról-holdhónapra nő a tartalékunk. Most persze jól jön, hogy van, de amúgy mire gyűjtünk?

Dario Mester zavartan fészkelődni kezdett a székén.

– Nos, az ehhez hasonló előre nem látható bajokra, Úrnőm. Jöhet egy hurrikán, vagy vulkánkitörés...

– Vulkánkitörés? – Az úrnő felnevetett. – A Banyahegy nem tört ki már vagy kétezer éve.

– Majdnem háromezer – szólt közbe egy másik Mester.

– Tessék, majdnem háromezer, köszönöm. Nem valószínű, hogy erre mostanában sor fog kerülni. A hurrikánok meg rendre elhaladnak mellettünk a kontinens irányába. Nem: azt mondom, elég annyi, amennyi van: ne nőjön tovább a tartalék.

– Mire gondolsz, Úrnőm? – kérdezte óvatosan a kincstárnok.

– Az emberek mindig annyit köszöngetnek nekem, engem meg furdal a lelkiismeret, nem érzem, hogy rászolgáltam a hálájukra. Szeretnék tenni értük valamit; valami konkrét dolgot. Azt mondom, hogy ezentúl csakis annyi adót szedjük be, amennyit el is költünk, ne többet.

– Adót csökkentesz? – lepődött meg Dario Mester.

– Pontosan. Csak annyira terheljük meg az alattvalókat, amennyire feltétlenül szükséges. A boldog alattvaló hálás alattvaló, ezt sose feledd.

– Értettem, Úrnőm – hajtott fejet a kincstárnok. –
Intézkedem, hogy a városbírák mihamarabb megkapják az
utasításaidat.

– Köszönöm, Dario Mester.

A honatya fel is állt az asztaltól.

– Ha megengeded, most azonnal utasítom az írnoomat.

– Természetesen. Köszönöm.

– Köszönöm, Úrnőm – hajolt meg a kincstárnok, és elhagyta a
termet. Az úrnő visszanézett az asztaltársaságra.

– Amúgy is végeztünk, hacsak nincs valakinek valami
mondanivalója. Én csak ennyit akartam elmondani. Hm? Senki?

Végignézett az arcokon, de senki sem akart mondani semmit.

– Rendben, akkor köszönöm a figyelmeteket, Mesterek. Én
most pihenek kicsit, elmegyek a rózsakertbe olvasni, aztán
fogadom az első alattvalókat. Addig senki se zavarjon, ha lehet.
További szép napot mindenkinek.

Miközben elhagyta a termet, azért átfutott a fején, hogy a
lovagregényekben az uralkodót általában megölik, ha ilyesmit
csinál. Csökkenteni a kastélyba befolyó arany mennyiségét? Lehet,
hogy Dario Mester rendszeresen elemel belőle, és így hátrányosan
fogja érinteni, ha elapad a forrás. Akár felbérelhet egy orgyilkost,
aki éjjel belopózhat a szobájába egy mérgezett törrel... Mosolyogva
megrázta a fejét. Ugyan, ezek tényleg csak tündérmesék: a való
életben ilyesmi nem fordulhat elő. Túl sokat olvas.

Dario Mester becsukta kamrája ajtaját. Gyertyafénynél dolgozó
írnoka felnézett, aztán folytatta a munkát. A Mester egy pillanatilag
elgondolkozva állt az ajtónál, aztán beljebb lépett.

– Mit csinálsz? – kérdezte a fiútól, ahogy mellé ért. – Még mindig a tekerceket másolod?

– Igen, Mester – felelte az írnök.

– Hagyd azt, majd később folytatod. Új feladatod van a számodra.

– Mi az? – nézett fel érdeklődve a fiú.

– Tizenkét levelet fogsz írni a tizenkét városbírónak. Gyöngybetűkkel, értem? Nem úgy, mint múltkor azt a... azt a... Mi is volt az?

A fiú elszontyolodott.

– A tűznyelő mutatványosok. Hogy nem Istennő-káromlás tüzet nyelni meg okádni.

– Az, az. Még egyszer olyan szégyent nem viselek el, megérttetted?

– És miről szól ez a levél?

– Úrnők adót akar csökkenteni – tárta szét a karját. – Ezentúl csak annyi adót szedünk be az alattvalóktól, amennyit el is költünk abban a holdhónapban, egy érmével sem többet.

– És a kincstár?

– Van ott elég, igaza van. Akár háborút is indíthatnánk a kontinenslakók ellen.

– De ha nem jön több adóbevétel, akkor egy idő után elfogyhat a...

– Hé, kértem, hogy véleményezd a feladatot? Nem kértem! Tejfölösképű suhanc. Csak tedd, amit mondtam, ne kérdezősködj. Az Istennő útjai kifürkészhetetlenek, az Úrnő pedig őt képviseli: biztos tudja, mit csinál. Nekünk nem kell mindent értenünk. Hozd azokat a papírosokat.

6

Csodálatos kék égbolt feszült a kastély és a park fölött. Madarak repültek át rajta, és ott csicseregtek mindenfelé a gyümölcsfák ágai között is. És az a virágillat! Az úrnő mosolyogva haladt át a fák között, majd a puha pázsitot elhagyva rákanyarodott a kavicssal beszórt ösvényre, amely ezerszínű virágágyások mellett vezetett el. Kék harangvirágok, tűzliliomok, százszorszépek és rengeteg más virág illatozott az ágyásokban. Az úrnő karjában vastag könyvét ölelte, léptei csikorogtak a kacskaringós ösvényen; ahogy ment, mélyeket lélegzett a bódító levegőből.

Két kertész jött szembe vállukra vetett szerszámokkal. Lesütötték a szemüket, ahogy az úrnőhöz értek.

– Köszönöm, Úrnőm.

– Köszönöm, Úrnőm – mondták.

– Én köszönöm! – kacagott az úrnő, és megpördült a tengelye körül, hogy a szoknyája kilengett. – Gyönyörű a park! Elképzelni sem tudok ennél szebb munkát, uraim.

A kertészek egymásra néztek, és felengedtek.

– Köszönjük, Úrnőm – nyugtázta az egyikük. – Mi is szeretjük...

– Büszkék vagyunk a munkánkra – tette hozzá a másikuk.

– Lehetek is! Az Istennő szereti a szépen elvégzett munkát. Biztos vagyok benne, hogy ő is mosolyog odafent, ahogy a parkot nézi. További szép napot nektek!

– Neked is, Úrnőm – hajoltak meg ismét.

Az úrnő tovább sétált a parkon át; elment egy sziklakert mellett is, amelyen mesterséges patakocska csorgott le; végül elhagyta a parkot.

A park mellett terült el a rózsakert: egy kiterjedt sövénylabirintus, amelynek magas falait sűrűn ültetett rózsabokrok alkották. A kertbe csak az ő számára volt belépés, még szobalánya sem követhette volna ide. Abbi valószínűleg nem is tudta az útvonalat a labirintus közepéig.

Az úrnő jól ismert minden fordulót, elvégre csaknem mindennap kijött ide. Magabiztosan haladt az illatozó, de tüskés falak között. Jóval több volt a tüske, mint a virág. Aki itt eltéved, az nem tud csak úgy áttörni a falakon a kijutásért.

Tökéletes hely volt egyedüléhez.

A labirintus közepén egy művészien kifaragott diófa pad állt; csak egyetlen pad, az ő számára. Az úrnő leült, kereszbe tette a lábát, és kinyitotta a könyvét. Utoljára felnézett az itt-ott pirosló rózsafajokra, mélyen beszívta a virágillatot, és értékelte az alkalmat, hogy egyedül lehet, nyugalomban, csendben, zavartalanul. Aztán figyelmét a könyvre fordította.

Nem csak a beleírt történet volt szép, maga a könyv is megérdemelt egy alapos megnézést. Vastag, merített papírosokból kötötték össze, és fekete tintával írta tele egy ismeretlen íródeák valahol a szigeten. Az úrnő néha elképzelte a fiút, vagy talán felnőtt férfit, ahogy görnyedt háttal, késő éjszakába nyúlóan másolta ezeket a könyveket egymás után, mindvégig figyelve arra, hogy szépen és könnyen olvashatóan kanyarítsa azokat a betűket. Hatalmas munka. Az úrnő ujjbegyeivel végigsimított a kacskaringós betűkön. Egy könyv éppen annyira műalkotás, amennyire egy festmény, sőt, még inkább az, hiszen egy könyvben több ember munkája is benne fekszik: egy, aki megírja a történetet, egy, aki beköti a könyvet, és egy harmadik, aki rámásolja a történetet a lapokra. Ráadásul egy könyv nem csak egy jelenetet mutat, mint egy festmény, hanem egy egész történetet elmesél, képzeletbeli emberekkel, akik eléd jönnek és beszélgetnek a szemed előtt, szeretik vagy ölik egymást, bármi megtörténhet.

Láthatsz akár százezres seregeket összecsapni egy csatamezőn, vagy csak egyetlen harmatcseppet egy fűszál hegyén: minden csupán az író és az olvasó képzeletén múlik. A könyv talán az egyetlen csoda, amely nem az Istennő ajándéka, hanem az emberek teremtették meg a saját szórakoztatásukra.

Megkereste, ahol tartott, és folytatta az olvasást.

Ahogy belemerült a történetbe, a külvilág lassanként megszűnt körülötte. Légzése lelassult, és pislogni is elfelejtett, ahogy szeme itta magába a látványt, annak a másik világnak a látványát. A kézírás elmosódott a szeme előtt, nem látta többé, dombos tájképpé alakult. Olyan volt, mintha a könyv közepe megnyílt volna, és ő átlátott volna egy másik birodalomba, egy hegyvidéki királyság behavazott fenyőrengetegeire, ahol a cselekmény játszódott. A napfény eltűnt a válláról, és a madárscicsérgés helyét is átvette a hóvihar süvöltése és a farkasok elnyújtott vonítása.

A történet egy lányról szólt, akit öccse, az új király hatalomféltésből ki akart végeztetni, de a lánynak sikerült megszöknie egy renegát lovag segítségével, aki egymaga megölte a király martalócait. A könyv írója, Rico de Marquin nagy termetű, négy lábú állatokat talált ki, amelyeket a szereplők hátsónak használtak, és egy ilyen állat hátán ketten is el lehetett férni. Jó ötlet, ismerte el az úrnő, valóban romantikusabb így, mint a megszokott, egyszemélyes hátsómadarakat használni, aztán átkiabálni egymásnak repülés közben. Egy ilyen ló nevű állattal hagyták el az erdőt (a lány hátulról átkarolta a lovagot), és elrejtőztek egy kis kunyhóban, hogy kitalálják, hogyan szerezhetné meg a lány a trónt. A lovag íjazni tanította őt, kardozást és kézitusát gyakorolt vele, de mielőtt egymáséi lehetek volna, a lovag elment, hogy sereget toborozzon a régi harcostársaiból. A lány csak várt rá a kunyhóban, várt rá sok holdhónapon keresztül (itt simán csak hónapoknak nevezték őket), és nem tudta, mi

történhetett vele. De egyedül is folytatta az edzéseket, hogy a lovag büszke lehessen rá, amikor visszatér.

Izgalmas volt a történet a behavazott erdő szép leírásával, és jól megformált karakterekkel. Az úrnő gyorsan beleélte magát a lány helyzetébe, és drukkolt neki, hogy megszerezze a lovagot, kit érdekel a trón. A lovag férfias volt, de kedves, kemény az ellenségekkel, de gyengéd a lánnyal, és még azt is tudta, melyik gomba ehető az erdőben. Igazán minden nő erről álmodik, nemde? Az úrnő alig várta, hogy visszatérjen azokkal a harcostársakkal már.

Az olvasásban leginkább azt élvezte, hogy közben megszűnt úrnőnek lenni. Ledobta magáról ezt a felelősséget, és átköltözött egy másik világba, ahol egy teljesen másfajta életet élt. A valóságban még hó sem létezik, de ahol hideg van, ott az eső tényleg megdermedhet és megszilárdulva összegyűlhet a talajon, ez valóban hitelesen hangzik. Ezt a Rico de Marquint remek képzelőerővel áldotta meg az Istennő. Egy teljes másik vallást is kitalált, ahol az emberek egy férfi-Istent imádtak. Az úrnő szívesen elbeszélgetett volna mindezekről a szerzővel, de sajnos ő már évszázadokkal ezelőtt meghalt. Műveit – sok más írásművel együtt – azok a fáradhatatlan íródeákok másolták át pergamentekercsekről modernebb papírkönyvekbe szerte a szigeten.

A lány jelenleg éppen elbotlott egy gyökérben, és felsebezte a lábát. Egyedül kellett visszatérnie a kunyhóba, hogy ellássa a sebeit. Az úrnő felszisszent a vérző seb leírásánál. Vele ilyesmi sohasem történt. Csontját sem törte még, és nem vágta el az ujját sem véletlenül, mondjuk ebéd közben – nem látta még a saját véréét egyáltalán.

Homlokát ráncolta a gondolatra, és felnézett a könyvből. Az egy dolog, hogy uralkodóként a kastély személyzetének védelmét élvezzi, de még a térdét sem sebezte fel sohasem, ahogy szaladt a

park kavicsos ösvényén? Mezítláb? Semmi vágás a talpán? Nem, semmi: nem emlékezett ilyesmire. A városokban és falvakban a gyerekek esnek-kelnek, szekerek ütik el őket, betegségekkel küzdenek, halva születnek, mindez természetes dolog. Ő csak egyszer tüsszentett, amikor felfedezte a kastély padlásterét. Soha egy láza sem volt. De még csak rossz kedve sem igazán. Néha hiányolta ugyan az ágyasát, aki különösen a szívéhez nőtt abban a holdhónapban, de még csak nem is pityergett miattuk. Csak a regényekben sírnak a nők folyamatosan minden miatt, neki még egy könnycseppje sem hullt eddig. Mondjuk akivel nem történik semmi, annak lehetősége sincs arra, hogy bármi miatt sírjon. Semmi baj, sohasem. Miért van ez? Felnézett a napra, amelyet már majdnem eltakart a sövényfal teteje. Lehet, hogy az Istennő ennyire vigyáz rá? Más magyarázat nem lehet erre, mert az, hogy valakit egész életében semmi sérülés nem ér, se testi, se lelki, az másképpen nagyon hiteltelenül hangzana. Ilyen egyszerűen nincs. Ha könyvben olvasna ilyen emberről, nem hinné el. Azt mondaná, hogy az író tehetségtelen.

Lenézett a bal kezére. Abbi szép, lekerekített körmöket reszelt neki néhány nappal ezelőtt. Mások bőrét biztos felsérti a reszelő időnként, de vele még nem történt ilyen. Lehet, hogy csak Abbi ilyen jó, de az is lehet, hogy az a rejtélyes hatalom védi őt még ettől is. Az úrnő becélozta a mutatójja körme melletti bőrt, szájához emelte az ujjá oldalát, és fogaival belecsípett. Érezte a bőr keménységét, ellenállását, és erősebben szorította a fogait. Átszakadt! Megjött a szűró fájdalom, az úrnő elkapta a kezét, és látta a bőreből kicsorduló vércseppet. Meglepően élesen fáj a seb, az úrnőnek a szája is eltorzult az érzéstől. Nagyon rossz... Nem gondolta, hogy ennyire rossz lesz. Szájában érezte a vér fémes ízét. A vércsepp lefolyt az ujjbegyére, és lecsöpögött a fehér kavicsokra. Az úrnő rázogatta az ujját, nem tudta, mit kellene tennie ahhoz, hogy elállítsa a vérzést. Szívta a fogát, és alig hallhatóan

vinnyogott. Jaj de fáj! Szerencsére csak nagyon lassan csöpögött a vér, megvolt az esélye annak, hogy magától is eláll. Az úrnő kitért maga mellé azt a kezét, hogy ne vérezze össze a ruháját. Hüvelykujjával a seb melletti bőrt nyomkodta, amíg a fájdalom lejjebb tompult.

Visszanézett a könyvbe, és folytatta az olvasást. Nagyot lélegzett. Legbelül diadal szállta meg: büszke volt magára, hogy ilyen ötlete támadt, és véghez is vitte. Az történik, amit ő akar: az Istennő sem szólhat bele az életébe. És most legalább még jobban átérzte a könyvbeli lány helyzetét.

7

Az előcsarnok egy kör alakú terem volt magas, kupolás mennyezettel, melynek közepén nagy kerek lyuk engedte be a napfényt. A ferde fényoszlop egy medencébe csapódott a vörös márványpadlón, és a víz a hengeres fal egyik oldalára tükrözte a fényt. A falon körös-körül Istennő-festmények lógtak, így a fény minden napszakban más-más festményt világított meg. Színes rózsablakok is szolgáltattak fényt a fáklyák mellett, amelyeket Istennő-szobrok tartottak a kezükben a falak tövében.

Az úrnő a lépcsősoron jött le, amely a fal görbületét követte, két testőr kíséretében; lépteik visszhangoztak a csarnokban. Amikor leért, körbenézett a cserepekben álló pálmafákon és a medencén. Van itt hely bőven, csak arrébb kell tolni pár cserepet. Elég tágas volt a tér az alattvalók fogadására, és egy trónszék is elfért volna a lépcső alján. Vagy akár be lehetne tenni a medence közepére egy kis szigetre, és akkor órá hullana a fény. Jól nézne ki.

A kinti fényben ragyogó bejáratra nézett, ahol testőrök álltak; egyikük őt nézte.

– Jó, kezdhethük – mondta az úrnő a saját testőreinek. Egyikük intett a kint álló őrnek, mire az elfordult a várakozók felé.
– Rendben, mehet az első!

Egy vigyorgó fiatal, hosszú hajó férfi jött be nagy léptekkel, a hátán lógott valami. Amikor megközelítette az úrnőt és testőreit, meghajolt.

– Köszönöm, szépséges Úrnőm – mondta.

– Szívesen, kedves gyermek. Milyen bajjal járulsz elé?

A fiú felegyenesedett, haját a füle mögé dobta.

– Semmi bajom nincs, szépséges Úrnőm, de ha lenne is, rögvest elmúlna a látványodtól. Csupán azért jöttem, hogy muzsikámmal felvidítsalak sok teendő közepette. – Ezzel lekanyarította válláról a hegedűjét, és az álla alá helyezte.

– Jó, ám legyen – mondta az úrnő kelletlenül, és a fiú játszani kezdett.

Az úrnő felismerte a dallamot, egy régi népdalt játszott, kisgyermekek éltették benne az Istennőt. Szép volt a zene, de az úrnő azért remélte, hogy a fiú nem kezd el énekelni is hozzá. Szerencsére nem kezdett. A gyermekdal után egy jól ismert kocsmai táncdalt játszott el, a lábával dobolta hozzá az ütemet, mely a márványpadlón nem egészen úgy szólt, mint a kocsmák hajópadlóján, de az úrnő mégis azon kapta magát, hogy dülöngél a ritmusra.

A produkció végén a zenész meghajolt, és az úrnő megtapsolta.

– Nagyon szép volt! – gratulált. – Hogy hívnak, gyermek?

– A nevem Rocco Rossi, Úrnőm. Fel szoktam lépni a napjegylenlőségi vásárokon is, lehet, hogy láttál már.

– Hmm, nem rémlik – ráncolta homlokát az úrnő. – De ezentúl keresni foglak, ha arra járok.

– Nem is kell addig várnod, Szépséged: én bármikor szívesen eljövök kastélyodhoz, hogy zenéljek ablakod alatt. Sőt, ha ágyasodul választasz engem, akár a hálósobádban is.

Az úrnő elmosolyodott.

– A szívem most foglalt, de a következő holdhónapban nagy eséllyel pályázhatsz, kedves Rocco. Persze csak ha a kardot is úgy forgatod, mint a hegedűt.

A testőrök sokatmondóan bólogattak.

– Érted bármit megtanulok, Szépséged – hajolt meg a zenész. Tekintete közben nem engedte el az úrnőét. – Minden este hálát

fogok adni az Istennőnek, hogy egy nappal kevesebbet kell várnom rád.

– További szép napot, Rocco – búcsúzott tőle az úrnő. Melege lett hirtelen. A fiú egy mosollyal megfordult, és visszament a főkapuhoz.

– Hú, de meleg van itt – legyezgette magát az úrnő. Kipirult az arca. – Inkább jöjjön a következő.

A bejáratnál lévő őr bólintott, és beengedett egy másik alattvalót. Ezúttal egy asszony közeledett széles, virágmintás szoknyában, maga előtt megpakolt kosarat szorítva. Ahogy ideért, meghajolt, amennyire a kosártól tudott.

– Köszönöm, Úrnőm – mondta.

– Szép napot neked, gyermek – köszönt az úrnő is. – Mit hoztál?

– Egy kosár almát hoztam neked a legszebb termésünkből, Úrnőm – ragyogott az asszony. – Hálából, amiért az Istennő ilyen kegyes volt hozzánk idén. Az összes gyümölcsfánk roskadozik a terméstől!

Az úrnő tétován átvette a kosarat.

– Köszönöm, gyermek, de én azért vagyok itt, hogy gondokat orvosoljak. Nincs senki a váraozók között, akinek valami baja lenne?

– Nincs, Úrnőm – rázta a fejét zavartan az asszony –; szent a béke. Arról beszélgettünk csak, hogy milyen jó lesz ilyen közlől is látni téged.

Az úrnő sóhajtott. – Ez nem lesz így jó, gyermek. – Visszaadta neki a kosarat. – Köszönöm az ajándéodat, de kérlek, inkább oszd szét a váraozók között, és továbbítsd nekik bocsánatkérésemet is, mert nem fogadom őket. Ennek így nincs értelme. Én segíteni szeretnék, nem azért csinálom ezt, hogy elhalmozzatok bókokkal és ajándékokkal. Inkább visszamegyek olvasni.

– Bocsánatodat kérem, Úrnőm – hajolt meg az asszony a kosarát ölelve.

– Semmi baj, kedves, csak nem ez a célja az audienciának. További szép napot neked.

Már elfordult volna, de aztán tétován kivett egy almát a kosárból, és beleharapott. Felemelte a szemöldökét.

– Mmmm, mézédés!

Az asszony mosolygott.

– Az Istennőnek hála – sütötte le a szemét.

Az úrnő megfordult, és az almát rágcsálva felment a csigalépcsőn. Ahogy elhaladt az egyik hatalmas festmény előtt, gondolatban odalökte neki: *Te tényleg azt akarod, hogy balálra unjam magam?*

8

Leszállt az este, s a vörösre duzzadt napkorong megközelítette a horizontot. Az úrnő többórnyi olvasás után ködös fejfel, ásítóva érkezett meg a tengerpartra. Csaknem leesett Antares nyakából, amikor a madár egy zökkenéssel földet ért. Egy másik háttas mellé érkezett, amely csakis Pedróé lehetett. Tapsvihar és ujjongás fogadta az úrnőt: az alattvalók már beálltak egy sorba a part mentén, és csak őt várták. Az úrnő elfojtott egy ásítást, majd lefordult a nedves homokra, és mosolyogva megindult a víz felé. Közben integetett az embereknek.

– Mindenkinek szép napja volt? – kiáltotta.

Ujjongás és füttyögés jött válaszul.

Az úrnő a nap felé fordult, és csak ment befelé az óceánba. A hullámok a bokáját, majd a lábszárát csapkodták, a hab felfröcskölt a combjáiig, és összevizezte rövidke szoknyáját. Amikor a combját nyaldosta a víz, megállt. Még nem érkezett el az idő, így csak állt ott, és nézte a naplementét.

Szinte az egész napnyugati égbolt aranszínben izzott, és sok apró felhő szóródott szét rajta, amelyeket vörösre színezett a nap. Zúgott az óceán, és sirályok távoli vijjogását sodorta ide a szél. Érthető, ha az embert megszállja a vallásos áhítat, gondolta az úrnő; ez tényleg csodaszép. Az ember lelke nem bírja befogadni ezt a hatalmas, szemfájdító erőt, ezt az elképzelhetetlen szépséget, és inkább elfogadja, hogy egy természetfeletti lényt lát. A napfény melege átjárta a lelkét, de most ellenállt neki, nem engedte a bőrénél mélyebbre hatolni az érzést. Haragudott az Istennőre. Ha egyáltalán tényleg ő irányítja az életét, ha bárki életét is irányítja, akkor rosszul csinálja. Ez itt minden létező világok legszebbike,

igen, de üres, unalmas, eseménytelen itt az élet. Lehet, hogy mégiscsak izgalmasabb lenne a kontinensen szörnyek elől bujkálni. Izgalom nem születik abból, ha minden rendben van, ha mindig szent a béke. Ha még a feje sem fájdul meg az embernek soha. És még a talpát sem sérti fel a kavicsokon. Ez nem természetes. Ez nincs rendjén. A reszkető, vörös napkorong izzó fényhidat terített a hullámokra, a híd a naptól az úrnőig vezetett, fénye megcsillant a nő haragos szemében. A hullámozó levegő miatt nehéz volt megmondani, pontosan mikor érte el a napkorong alja az óceánt, de az úrnő úgy döntött, itt az idő, tökmindegy.

Megfordult.

A parton sorakozó több ezer ember mind őt nézte. Az úrnő szívét megérintette ez a látvány is, és ennek utat engedett. Hálás volt nekik, hogy kijöttek hozzá, és nagyon kicsinek érezte magát ennyi tekintet súlya alatt, félig elmerülve a vízben. Újfent tudatosult benne, hogy ő szolgálja a népet, és nem fordítva. Szolgálja őket, gondoskodik róluk, és cserébe szeretik őt. Ez így van rendjén. Ennek legalább van értelme. Lehet ugyan, hogy nem szeretnék őt ennyire, ha tudnák, hogy valójában semmi köze sincs az Istennőhöz, hogy csak egy átlagos nő, aki csak unatkozik meg lovagregényeket olvas, de amíg nem ismerik, addig szeretik. És mind kijöttek, hogy lássák őt és meghallgassák a beszédét.

Nekik vajon milyen életük van? Fogalma sem volt, hogyan élnek az alattvalók a mindennapjaikat. Csak délben találkozik velük testközelből néhány percre. El kellene beszélgetnie velük néha. Erre is jók lehetnének az audienciák. Akár meg is látogathatna egy-egy alattvalót, hogy vele töltse a napot. Nekik biztosan több problémájuk van. Biztos sírnak is néha, és testileg is szenvednek, véreznek, megütik a testrészeiket.... Csak őt egyedül védi ez a rejtélyes erő. Ez nem igazság.

Felemelte karjait.

– Kedves alattvalóim! Mielőtt köszönetet mondunk az Istennőnek mindenért, amit értünk tesz, kérlek benneteket, egy pillanatra gondoljatok a délfoki cukornád-gazdákra. A termésüket elvitte a vihar. Ez mindannyiunkat érinteni fog. Imádkozzunk tehát értük is, hogy az Istennő enyhítse a bajaikat. Köszönöm nektek. És most kezdjük.

Soronként végigmondta az imádságot, elég időt hagyva az embertömegnek, hogy utána mondhassák.

Istennőm!

Eljöttem színed elé ma is, hogy bálát adjak mindenért.

Az óceán és a föld adományaiért.

Köszönöm!

Meleg fényedért és hűsítő esőédért.

Köszönöm!

Az örömért, a bánatért, az életemért.

Köszönöm!

Áldj meg engem, s tedd boldoggá a holnapot is.

A beszéd végén az emborsor letérdelt, és vizet locsolt a fejére. Az úrnő maga is visszafordult a napkorong felé, és letérdelt az óceánba. Tenyerével vizet mert a hajára, és az lecsorgott az arcán. Úgy maradt lehajtott fejjel.

Bal kezének mutatóujjába belehasított a fájdalom, és ettől kipattant a szeme. A só miatt lehet, biztos az marja a sebet. Szájába vette az ujját, és leszopogatta róla a sós vizet. Máris enyhült. Nézte a sebet a vörös fényben: az első igazi fájdalom az életében, de csak mert ő okozta önmagának, szándékosan. Véletlenül nem történik vele semmi baj. Elfintorodott. Itt áll tetőtől talpig vizesen az óceánban, és hamarosan haza fog repülni az átázott ruhájában: mások biztos megfáznának, talán be is lázasodnának ettől. Ő nem. Ő csak fázik kicsit. Ez nincs rendjén.

A mai napja is milyen simán alakult. Elintézett mindent, amit akart, valóra vált minden kívánsága, senki sem vitatkozott vele. Milyen könnyedén megoldotta a vihar-ügyet is, és még az adócsökkentést is bevezette. Ezekre nem magyarázat az, hogy ő a sziget uralkodója, hiszen a könyvekben az uralkodók folyton küzdenek az igazukért, tanácsadókkal vitatkoznak, akik más véleményen vannak, számára viszont mindig minden simán megy. Ez így nem hiteles. Miért ő? Tényleg az Istennő vigyáz rá ennyire? Unalmassá teszi az életét a biztonságért és kényelemért cserébe? Megéri ez így?

Szívében kétségekkel nézte a napkorongot, amely félig az óceánba merült. Valami választ várt az Istennőtől, valami magyarázatot, de válasz sohasem jött az imákra. Az Istennő csak ragyogott végtelen bölcsességében, áldotta a földeket éltető melegével, és nem ártotta bele magát a kisemberek hétköznapijaiba. Az úrnő elszontyolodott. A hullámok által megtört fényhidat nézte, amely már egészen vörös volt. A fényhíd felszakadozott, ritkásabbá vált, ahogy lejjebb ment a nap; középtájban el is tűnt. Aztán visszajött ott is, de szélesebben, mint a fényhíd többi része, keskeny csík formában kinyúlt jobbra és balra, ez felszakadozott, a fénydarabkák pedig apró körökké és vonalakká álltak össze, és az úrnő észrevette, hogy írott szöveget lát:

Problémákat szeretnél?

Az úrnő megmerevedett. Eltátotta a száját. A fényből készült felirat ott hullámozott a vízen. Az úrnő mereven bámulta, várva, hogy eltűnik, de a két szó makacsul ott maradt. *Problémákat szeretnél?*

– Nem... – motyogta. – Nem.

Csak bámulta a feliratot, és elveszettnek érezte magát. Kicsúszott a lába alól a talaj, minden, amit eddig hitt és gondolt a világról, bizonytalanná vált. Reszketni kezdett a vízben, de nem a hidegtől. Felállt, és remegő lábakkal visszaindult a part felé. Amint megfordult, az emberek tapsolni és ujjongani kezdtek, ő észre sem vette. Maga elé nézve ment, taposta a vizet, ment a sekélyebb rész felé. Visszanézett, a felirat még mindig ott lebegett. Bal felé fordult, amerre Antarest hagyta. Felkapaszkodott a madár nyakába, és fel is szállt, nem várta meg Pedrót sem.

9

Az úrnő feldúltan járkált fel-alá a hálósobájában. Gondolatai olyan keszekuszák és tüskések voltak, mint a rózsabokrok ágai a labirintus falaiban. Egyedül nem is jutott semmire, beszélgetnie kellett valakivel. Az ágyához lépett, és meghúzta a kötelet.

Kisvártatva megjelent Abbi az ajtóban. Türelmetlennel látszott.

– Úrnőm, éppen a fürdődöt készítem elő.

– Mindegy, Abbi, beszélni akarok veled. Nagyon furcsa dolog történt velem, és beleőrülök! Muszáj valakivel megosztanom, mert különben, különben nem tudom, mi lesz.

– Jól van, jól van, ahogy óhajtod. – Abbi becsukta az ajtót, és beljebb jött. Megijesztette az úrnő a kócos hajával, a vörös arcával, az ideges gesztusaival. Sohasem látta ilyennek. – Mi történt?

Az úrnő megállt előtte. Tágra nyílt szemével Abbi arcába bámult.

– Amit mondok, nem mondhatod el senkinek.

– Igenis, Úrnőm.

Az úrnő elfordult, tétován lépett néhányat, kereste a szavakat. Aztán visszafordult a szobalányhoz.

– Ma este a tengerparton történt valami. Miközben a vízben imádkoztam, az Istennő hozzám szólt.

Várta Abbi arcán a hatást, de a szobalány csak zavarodottan összevonta a szemöldökét.

– Eddig nem szólt hozzád?

– Nem! Persze, hogy nem! Senkihez sem szólt! Legalábbis én nem tudok róla, hogy szólt volna. Te tudsz?

– Nem, Úrnőm, én sem, de azt gondoltam, hogy te napi szinten beszélgetsz velem...

– Dehogyan! Még sohasem történt velem ilyen! Ez örülség! Ilyen nincs!

– De Úrnőm, te közvetítesz az Istennő és az emberek...

– Tudom, de az csak egy címke, nem jelent semmit. Én tartom azokat a szertartásokat, és imádkozom, amikor szükséges, ennyit jelent csak, de még sohasem szólt hozzám eddig!

– És mit mondott?

– Megkérdezte, hogy szeretnék-e problémákat. Ennyi. Két szó. „Problémákat szeretnél?” Ezt kérdezte. Azon gondolkodtam éppen, hogy soha semmi gondom nincs, minden simán megy az életemben, és ez furcsa. Ennyi. És erre megkérdezte ezt. Őrület.

Abbi elgondolkodott.

– Talán most lettél igazán a közvetítő. Talán ezentúl szorosabb lesz veled a kapcsolatod, ezt jelenti.

– De nem érted, Abbi: én nem is vagyok biztos benne, hogy hiszek az Istennőben, erre hozzám szól. De még ha hinnék is benne: épp elkezdtem nem szeretni őt.

Erre megérkezett a kívánt hatás.

– Nem szeretni? – kerekedett el a szobalány szeme. – Az Istennőt? És nem hiszel? Hogy mondhatod ilyet, Úrnőm? Ezt nem is mondtad, csak félrebeszél, biztosan megfáztál a hazafelé úton, hadd érintsem meg a homlokodat...

– Nem! – rántotta el a fejét az úrnő. – Nem fáztam meg, én sohasem fázom meg! Éppen ez a baj. És tudom, mit beszélek. Tudom, hinnem kellene benne, pont nekem kellene hinnem benne, de számomra az Istennő csak egy szép mese, egy mítosz, olyan, mint az, hogy a kontinensen hatalmas szörnyek élnek. Még senki sem járt a kontinensen, nem léteznek akkora hajók, amelyekkel el lehetne menni odáig, ezért csak elképzelni tudjuk, mi lehet ott. Ugyanígy van az Istennővel is: nem tudjuk, mi a nap, nem tudjuk,

mik a csillagok, meg minden más, amit az égen látunk, ezért elképzeljük, hogy ő egy gondoskodó anya, aki szeret minket, a gyermekeit. Ez egy szép mese, de én sohasem hittem el igazán. Te elhiszed?

Abbi tekintetében többféle érzelmek kavargott, ahogy nézte őt. Az úrnő kezdett megijedni tőle. Abbi megszólalt.

– Amikor kilépek a kastélyból, érzem arcomon a szeretetének melegét. Persze, hogy hiszek.

– Igen, tudom, én is érzem, ezzel nem is lehet vitatkozni, és az ő fényétől nő a búza, felé fordulnak a napraforgók, mindezzel magam is tisztában vagyok, Abbi. De tényleg elhiszed, hogy egy hatalmas nő van az égben? Hogy lenéz ránk, ahogy egy anya lenéz a csecsemőjére?

– Igen – felelte Abbi.

– Aaahh! – Az úrnő feldúltan arrébb ment, és megállt az ablaknál. Abbi nézte a hátát.

– Úrnőm – mondta. – Ha nem szól hozzád, akkor már nem is hiszel benne? Hozzám sohasem szólt, és én mégis tudom, hogy létezik, és szeretem őt, szeretem tiszta szívemből.

– Én nem tudok csak úgy vakon hinni, Abbi, nekem tudnom kell, amit tudok – felelte az úrnő. – Amíg ilyen keveset tudunk a világról, addig kénytelenek leszünk mesékkal magyarázni mindent.

Abbi idegesen a hajába túrt.

– Előkészítem a fürdődöt, Úrnőm, sok fürdőolajjal, az majd megnyugtat. – Megfordult, és elsietett.

Az úrnő kitartha az erkélyablakot, és kilépett a hűvös éjszakába. Felnézett a csillagokkal teliszórt égboltra, aztán végighordozta tekintetét a távoli utcák apró fáklyafényein. Egyedül érezte magát a világban. Senki sem érti meg őt, és nem is tud senkivel beszélgetni, még Abbival sem. A csúcson lenni azt jelenti, hogy egyedül lenni: ez az uralkodók átka. Ezt mindig is tudta, de sohasem érezte magát magányosnak emiatt. Most

mindent megadott volna azért, hogy lent élhessen valamelyik faluban egy családdal, felelősség és kínzó gondolatok nélkül, egyszerű szeretetben. Ő is természetesen almákat és eladhatná a piacon, és boldogan élhetne egy igazi férj oldalán élete végéig. Nem kellene közvetítenie, csak kimenne esténként a partra meghallgatni egy másik úrnő beszédét, nem szólna hozzá az Istennő, nem terhelné őt ilyen gondokkal.

Újra felnézett a csillagokra. Senki sem tudja, hogy mik azok pontosan, miért ragyognak, mekkorák és milyen messze lehetnek; miért mozog némelyikük, és miért marad helyben a többi; miért alkotnak csillagképeket. Annyi rejtély van a világban, és mi csak beleszületünk ide mindennemű magyarázat és útmutatás nélkül, és magunknak kell kiderítenünk mindent. Csoda, ha a képzeletünkhöz fordulunk segítségért? Az úrnő sóhajtott. Ahogy az eget nézte, egy óceán mélyén érezte magát, és fuldokolt a felette hullámzó rengeteg tudástól, amelyet mind nem birtokolt.

A csillagok megmozdultak az égbolton, középtájon összegyűltek fentről és lentről is, és két sorba rendeződtek. Az úrnő eltátotta a száját, amikor meglátta az újabb üzenetet:

*Nem akartalak felzaklatni.
Nem kellett volna megszólalnom.*

– Hát most már felzaklattál, teljesen mindegy – csattant fel az úrnő. Észbe kapott. – De várjunk csak, az Istennő alszik már, nem? De, biztosan alszik. Te nem lehetsz ő. Ki a fene vagy?

A felirat elmosódott az égen, és új szöveg alakult ki belőle:

Nem az Istennő vagyok,

Alatta megjelent egy második sor:

hanem az író, aki a történetedet írja.

10

Az úrnő megdöbbenésében hátralépett, és nekiment az ablakkeretnek. Meg is kapaszkodott benne, mert megszédült. Maga elé meredt, az erkély kőkerítésére. Hát persze, már csak ez hiányzott a mai naphoz: hogy kiderüljön, hogy ő nem is létezik, csupán egy karakter egy kalandregényben. Felnézett az égboltra.

– Járulj a szíнем elé, és beszélj hozzám szemtől szembe!
Követelem!

Egy sor jelent meg a csillagok között:

Nem tudok belépni a saját könyvembe.

– Akkor alkoss egy karaktert, akin keresztül beszélhetsz! Én mondjam meg, mit tegyél?

A szöveg szétoszlott az égen, a csillagok visszatértek a helyükre. Az úrnő várt, de nem jelent meg új felirat.

Óvatosan visszalépett a szobájába, elment az ágyáig, és körülnézett. Senki. Ekkor zajt hallott a háta mögül, és egy sikkannással megpördült. Szája elé kapott.

Kéz húzta félre a függönyt, és az erkélyről egy mosolygó férfi lépett be a szobába. Feltartotta a kezét:

– Ne ijedj meg, Úrnőm, semmi baj nincs, csak beszélgetünk.

Az úrnő, kezével a szája előtt idegesen bólogatott. Szíve szaporán vert.

A férfi bőre lehetetlenül fehér volt, mintha sohasem lépett volna ki a szabad ég alá egész életében. Az északföldi szőlőgazdák

bőre sem ennyire világos. Haja és rövid szakállja sem fekete volt, csupán barna. Nadrágja a teljes lábszárát eltakarta, és valami kék színű vastag szövetből készült; felsőtestén pedig egy rövid ujjú, gombok nélküli inget viselt, amelynek elején egy kép szerepelt, egy nagy, kék gombóc piros vonalakkal és négy fehér szimbólummal: N, A, S és A. A férfi beljebb jött, felemelt kezével továbbra is az úrnőt békítve.

– Megmagyarázok mindent, aztán eltűnök – ígérte.

– Jó – felelte az úrnő. – Csak az előbb sikítottam egy kicsit, és félek, hogy a testőreim meghallották odakint. Nem akarom, hogy bejöjjenek.

– Ne aggódj, eltüntettem a testőreidet. Meg mindenki mást is. Most csak ketten vagyunk.

– Mindenki mást? Ezt hogy érted?

– Eltüntettem mindenkit. Sőt, mindent. Ez a jelenet csak kettőnkéről szól, senki másra nincs szükség. Nézd csak meg.

Az író félreállt, és az erkélyhez invitálta az úrnőt: félrehúzta neki a függönyt. Ő tétován közelebb lépett, és elment a férfi mellett az ablakhoz. Kilépett az erkélyre. A csillagos ég folytatódott lefelé, ahol az imént még a város távoli fáklyafényei izzottak, és még lejjebb, nem is látszott a vége. Az úrnő a kőkorláthoz lépett, és lenézett. A kastély fala helyén is csak a csillagos ég látszott. Mintha csak ez az erkély és a hálószoba létezne az egész világon, és csak lebegne a semmiben.

Az úrnő remegve visszalépett a szobába. Elhátrált a férfitől. Lábai hátuljával az ágyának ütközött, lerogyott rá. Rekedten megszólalt:

– Ha Abbinak bármilyen baja esett, én, én...

– Abbit nagyon szeretem – nyugtatta a férfi. – Semmi baja nincs, csak most nem létezik, ne aggódj miatta.

Az úrnő bizonytalanul bólintott. – Hát jó. Beszélj.

Az író közelebb lépett.

– Először is, ne haragudj rám – kezdte. – Hiba volt hozzád szólnom, de kezdett nagyon elszaladni veled a ló.

– A... ló? – csodálkozott az úrnő.

– Ez egy kifejezés – magyarázta az író. – Kezdtél nagyon a saját fejed után menni, ezt jelenti. Nem kellett volna ennyit gondolkodnod magadról és az életedről, nem ez volt a célom ezzel a történettel, de el kell fogadnom, hogy ilyen vagy: okos és értelmes, te észreveszel dolgokat, és elgondolkozol rajtuk, nem lehet mit tenni, szívás vagy sem, ez van. Nem így akartam, de azt kell tennem, amit a jellemed diktál. Nekem nincs hatalmam a cselekedeteid felett.

– Nincs hatalmad? Hogyhogy nincs hatalmad? – értetlenkedett az úrnő. – Minden felett hatalmad van, te teremtetted ezt az egészet!

– Igen, de ez nem jelenti azt, hogy bármibe beleszólhatok – magyarázta a férfi. – A karaktereknek saját személyiségük van, ez határozza meg a tetteiket, az író nem avatkozhat bele csak úgy, mesterségesen. Például én nem akartam, hogy audienciákat tarts, mert akkor ügyeket kell kitalálnom, amiket megoldhatsz; de neked ilyen a jellemed, hogy segíteni akarsz az egyszerű embereken, így logikus döntés, hogy személyesen fogadod őket; ez tényleg hiteles, így kénytelen voltam vele menni. Szerencsére kiderült, hogy nincs is ügy, amit meg kéne oldani – vont vállat mosolyogva. – De a lényeg az, hogy a te döntésed volt ez. Az írás így működik, az író gyakorlatilag az olvasóval együtt figyel, hogyan alakul a történet. A kezét megkötik a hitelesség szabályai. És feltűnt neked, hogy minden rendben van körülötted, és a jellemed olyan, hogy ezt nem hagytad annyiban. Ezt sem akartam, mert ez megváltoztatja a történet végét, de talán így is tanulhatok belőle.

Az úrnőre nézett.

– Tudod, egy dolog miatt alkottalak meg téged. De kezdem az elején. Szia, a nevem Tim. Fantasy író vagyok, ami azt jelenti, hogy

meséket írok felnőttek számára: hogy egy időre mások lehessenek, egy másik világban élhessenek, és ne gondoljanak a saját életükre.

– Ez ismerős, magam is szeretek olvasni – szólt közbe az úrnő, hogy mutassa, tudja követni az elhangzottakat.

– Úgy van. Nos, az én világom mostanában különösen boldogtalan. Mindenki frusztrált, ideges, bánatos, magányos, és én már azon gondolkodtam, hogy létezik-e boldogság egyáltalán. Létezik olyan, hogy valaki ténylegesen boldog, felhőtlenül? Aki elégedett az életével? Akivel tényleg minden rendben van? Akinek semmi, de semmi baja nincs? Ezért megalkottalak téged, elhelyeztelek ebben a gyönyörű világképben, és figyeltem, hogy boldog vagy-e. Itt mindig meleg van, finomakat eszel, megvan mindened, és te egy olyan ember vagy, akit mindenki szeret, de szó szerint, mindenki. És fontos hivatásod van, érzed az életed értelmét. És amikor hazaérsz, van kit átölelned. Minden abszolút rendben van körülötted. Definíció szerint boldognak kellene lenned. Figyeltem a mindennapi életedet, ahogy jössz-mész, intézkedsz, és figyeltem, hogy boldog vagy-e.

– És nem – mosolygott szomorkásan az úrnő. – Mindig találok panaszkodnivalót. Nagyon sajnálom, nem is tudom igazából, hogy mi a bajom, csak unatkozom. De ez nem jelenti azt, hogy boldogtalan vagyok! Szeretek itt élni! Imádom ezt a szigetet! A legjobban a napéjgyenlőségi vásárokat szeretem, amikor kereskedők jönnek ide mindenhonnan, északról és délről is, hozzák a legfinomabb portékáikat és a kézműves alkotásaikat, és az utcák tele vannak fabódékkal és sátrakkal, mutatóványosok is vannak, tűznyelők és erőemberek, akik aligátorokkal birkóznak, imádom, sose hagyom ki, olyankor szoktam venni illatos gyertyákat és szárított paradicsomot. És szeretem a népemet! – Az úrnő már pityergett. – Tényleg, igazán szeretem.

Az író bólogatott. – Tudom. De úgy tűnik, a boldogság nem lehet tartós állapot, még egy ilyen helyen sem, mint ez. Az ember

nem nyugszik, amíg problémákat nem talál magának, mert nélkülük unatkozik, mint kiderült. Itt rontottam el: problémamentessé tettem az életedet, és elvártam, hogy ettől boldog legyél. Az embernek mindig kellene a kihívások. Nem is értem, hogy gondolhattam.

Az úrnő könnyes szemmel bólogatott.

– Most sírok először egész életemben – szipogta. – Még sohasem láttam a könnyeimet. – Megtörölte a szemét, és nézte az ujjbegyein csillogó nedvességet.

– Igen, bocsánatodat kérem ezért. Mindenkinnek joga van szomorúnak lenni. Ezt is elvettem tőled, csak hogy boldog életet adjak neked. Hülye voltam. Néha szükség van bajokra, ebben már biztos vagyok. Ha nem történik baj, akkor már nem is történik semmi: a pozitív események nem számítanak eseménynek. Jól gondoltad: ahol minden rendben van, ott nem lehet izgalom. Az izgalom pedig nem más, mint stressz. Azaz probléma. Szükségünk van problémákra a boldogsághoz. Persze az is baj, ha túl sok van belőle, mint az én világomban. Amíg csak néhány probléma van, addig minden rendben.

– Mi a baj a te világgoddal? – kérdezte az úrnő.

Az író maga elé nézett.

– Hát, minden. Melegszik a klíma, és féltő, hogy sok földrész életterlenül forró lesz, míg másokat előtt a megolvadt jégsapkákból származó víz. És teleszemeteltük az óceánjainkat. Az országaink inkább széthúznak, ahelyett, hogy összetartanának, az uralkodóink pedig mind ostobák. Hah, nem hiszed el, az én országom uralkodója fontosabbnak tartja, hogy jól álljon a haja, és hogy sokan nézzék az interjúit, mint hogy tegyen valamit a népéért.

– Egek, ez szégyenletes – csóválta a fejét az úrnő.

– Ráadásul most még járvány is van, mindenki maszkot visel, hogy ne leheljünk egymásra, emiatt nem láthatjuk többé az

emberek arcát, és nem találkozhatunk a barátainkkal sem. Nincs többé kézfogás, ölelés, puszi, nem ülhetünk le közös asztalhoz ebédelni, beszélgetni... Így ki lett mondva szó szerint, hogy ne öleljük át idős szeretteinket az ünnepek idején. Ne öleljük át, érted? Ilyen világot élünk. Mindannyian be vagyunk zárva, egyenként, a saját kis börtönünkbe. És még csak el sem menekülhetünk valami szép földrészre, mert utazni sem lehet. Nagyon rossz mostanában a mi világunkban élni. Százával halnak meg az emberek minden nap, minden országban. Egy barátom is meghalt, tanár volt, csak harminckilenc éves. Én magam is elkaptam a betegséget, csak fekszem egész nap, alig kapok levegőt, és olyan gyenge vagyok, hogy az ágyamtól a végéig is csak nagy nehézségek árán tudok elmenni. Nyolcvanévesnek érzem magam. A szakállam se segít ezen, tudom, hogy rendetlen, de se erőm, se kedvem nincs levágni. Nincs miért. Nincs kinek. Egyedül élek. A napot sem láttam már egy hónapja, vagy több is annál, az ablakaim téglafalra néznek, és igenis hiányzik, hiányzik a napfény. Néha felkelek írni egy kicsit. Csak hogy elmeneküljek egy időre. Most a saját magam számára írok. A te világod csodaszép. Ha befejezem ezt a könyvet, sok embernek fogok örömet szerezni vele.

Az úrnő nehéz szívvel hallgatta végig az író beszédét. Fejében az új felismerések kavarogtak. Az élete egy könyv, amit ez a szomorú férfi ír. Még a Napot is azért imádják, mert az írónak hiányzik a napfény. De legalább szép világot képzelt el magának. És neki. Sóhajtott. Felnézett az íróra.

– Nos, sok gondolkodnivalót adtál... Teremtöm. Végig kell gondolnom az életemet. Hiszen nem is létezem. Vagy igen? Csak a te képzeletedben él ez az egész.

– És annak a képzeletében is, aki majd olvassa – mutatott rá az író.

– Igen. De én úgy érzem, hogy létezem. Van testem, meg tudom fogni magam, és minden mást is körülöttem. Nem értem.

Mindegy, elég, ha te érted. – Mosolygott. – Ezek szerint Isten tényleg egy férfi. Sose gondoltam volna. Egy férfi hogyan tud életet szülni?

Az író nevetett.

– Hah, sehogy. Maximum írhat róla.

Megvakarta a szakállát.

– Figyelj, ez egyszerű. Nem vagyok Isten, csak egy átlagember, hidd el nekem. Ha a te egyik faludban élnék, és írogatnám a történeteimet, nem is ismernél. Mi sem tudjuk, hogy ki Isten, és létezik-e egyáltalán, csak hiszünk, vagy nem hiszünk, ez rajtunk áll. A személyiségünk dönti el, hogy milyenek vagyunk, hogy mit csinálunk. Hmm. A karakterünk határozza meg a tetteinket. – Vállat vont. – Lehet, hogy engem is ír valaki.

– És aki téged ír, azt is írja valaki? A végtelenségig?

– Még ez is elképzelhető. Fogalmunk sincs. Mi is csak úgy vagyunk, mint ti, hogy még sok mindent nem tudunk a világról. Csak találgatunk.

– Jó, és most mi lesz velem? Csak addig élek, amíg írod a könyvedet? Ha befejezed, meghalok?

– Dehogyan, majd úgy fejezem be, hogy „boldogan élt, míg meg nem halt.” Ebben benne van egy egész élet. A gyermekkorodra is emlékszel, meg a szüleidre, pedig nem írtam róluk.

– Igen, tényleg emlékszem – bólintott az úrnő. – Rendben van. De akkor azt is írd oda, hogy néha problémákba ütköztem, de megoldottam őket, jó? Tényleg kellene valami izgalom ide.

– Persze, nagyon elcsesztem ezt, mindenképpen fogok adni problémákat – ígérte az író. – Szeretném, ha boldog lennél.

– Köszönöm – mosolygott az úrnő. – Ez a legfurcsább dolog, amit valaha mondtak nekem.

– Nagyon szívesen. Ha akarsz, holnap kitör a Banyahegy – vont vállat az író. – Meghal nyolcezer ember. Nem, nem, csak viccelek, ennél kisebb problémákat fogok kitalálni.

– Köszönöm... Csak nagyon kicsiket, kezdő vagyok.

– Persze. A délfoki vihart szerintem már emiatt írtam bele: tudat alatt én is éreztem, hogy túl lapos a sztori, kell bele valami.

– Azt jól megoldottam – csillant fel az úrnő szeme. – Ehhez hasonlók kellenének.

– Rendben.

Az úrnő tétován felemelte a karját. – Akkor most hogyan éljek ezután? Ezzel a tudással? Bárhová megyek, tudni fogom, hogy ezt valaki írja.

– Igen, de azt se felejtsd el, hogy a te döntéseid formálják a cselekményt. Azt kell írnom, amit te elhatározol. Tehát te irányítasz engem, és nem fordítva. Csak gondoldj úgy rám, mint a személyes íródeákodra.

– Értem. Szóval akkor csak éljek tovább, ahogy eddig? Csak... intézkedjek, mintha mi sem történt volna?

Az író bólintott.

– Pontosan. Mintha mi sem történt volna. Felejtsd el, hogy itt jártam. Menj el fürödni, és Pedro ott lesz veled a vízben. És add össze a párokat, ahogy eddig, és imádkozz esténként, mert az Istennő szeret téged, ha hiszed, ha nem. És légy boldog. Ez az egy igazi feladatod van az életben: légy boldog. Mutasd meg, hogy lehetséges. Légy boldog helyettem is, és az egész világom helyett is. Hogy mi is boldogok lehessünk arra a kis időre, amíg meglátogatjuk a világodat.

Az úrnő szemébe ismét könnyek gyűltek. Bólogatott.

– Boldog leszek. Megígérem. Ezentúl őszintébben fogok hálát adni az Istennőnek az életemért. És közben rád fogok gondolni, Teremtőm: neked fogok hálát adni. Mert tényleg szép életem van. Köszönöm, hogy ezen a szigeten élhetek.

– Szívesen, Úrnőm – hajolt meg az író.

Az úrnő felkacagott.

– Azt hiszem, te vagy az egyetlen, akinek nem kell így szólítania.

Az író széttárta a karját.

– Nincs más választásom, nem adtam neked másik nevet. Nem volt rá szükség, mindenki csak Úrnőnek szólít.

Az úrnő maga elé nézve elgondolkozott. – Pedig van nevem. Rémlik valami. Itt van a fejemben egy szó, ami az én nevem. Tiamo. – Felnézett a férfira.

Az író bólintott.

– Úgy van. Már régen kitaláltam ezt a nevet a számodra, csak aztán nem volt alkalmam használni. Ez a neved. Tiamo úrnő, a Béke-sziget uralkodója, az Istennő képviselője.

Az úrnő elmosolyodott. Megtörölte a szemét.

– Szép név, ezentúl használni fogom.

– Azt jelenti, „szeretlek”, olasz nyelven.

– Akkor még jobban tetszik. Köszönöm.

– Szívesen. Azt hiszem, mindent megbeszéltünk. Megyek is.

Az úrnő felállt az ágyról.

– Az Istennő kíséren utadon, Teremtőm. És tegyen boldoggá téged is! Minden este rád gondolok majd a tengerparton, hogy kigyógyulj a betegségedből. Köszönöm!

Az író integetett, és eltűnt a függöny mögött.

– Az örömet, a bánatért, az életemért! – kiáltotta még utána az úrnő, aztán lerogyott az ágyára, és sírva fakadt. Sírt, mert nem viselte el a hirtelen jött tudással járó terhet, és sírt, mert megmenekült az élete. Minden rendben lesz. Az Istennő szereti őt.

Kisírta magát, a lelke megkönnyebbült. Levette ruháit, és átment a fürdőterembe, ahol Pedro valóban várta őt.

11

Eljött a reggel. Tiamo úrnőt az arcába tűző napfény ébresztette. Hunyorgott, kezével eltakarta az arcát, és felült az ágyban. Az ablak felé fordult, amelyen beragyogott a fény. Arra távozott az író az este.

Az ágy széléhez tornászta magát, és hálóingesen az ablakhoz szaladt. Kinyitotta, kilépett a terasz hideg kövére, és lenézett az udvarba. Megvolt a kastély, a napóra nyolcat mutatott. Visszalépett a szobába, és megrántotta a mennyezetről lógó kötelet. Dobogó szívvel nézte az ajtót. Kisvártatva kinyílt az ajtó, és belépett a szobalány, kezében hajkefével és egy ív papírossal. Felé sietett.

– Jó reggelt, Úrnőm – kezdte, de belé szorult a szó, amikor Tiamo átölelte. Abbi az úrnő hátához emelte a karját, és átadta magát az ölelésnek.

Tiamo hálásan szuszogott a nyakában. Aztán megszólalt.

– Abbi, azért öllek téged minden reggel, mert szeretlek. Ehhez semmi köze nincs az ágyasomnak. Szeretlek, mert te vagy a legjobb barátom ezen a világon. Az egyetlen barátom.

Abbi szeretettel megsimogatta az úrnő haját a hátán.

– Én is szeretlek, Úrnőm – mondta. – De alattvalóként tisztelettel kell adóznom neked.

– Neked aztán nem – rázta a fejét Tiamo. – Te lehetsz velem közvetlen.

– Igazán? Rendben van, te kócbaba. – Abbi eltolta magát. – Hol alszol te minden éjjel, mondd már meg nekem, egy szénakazalban? Borzasztó! Ül le, és kifésüllek, az Istennő áldjon meg.

Tiamo kacagott, szemében örömkönnyekkel, és újra Abbi nyakába vetette magát.

Boldogan élt, míg meg nem halt. Időnként problémákba ütközött, de megoldotta őket.

12

Az író levette kezét a billentyűzetről. Szemébe neki is könnyek gyűltek, a pólója ujjával törölte ki őket. Igen, ez jó lesz. Így szép a befejezés.

Lecsukta a laptopot, és felállt az asztaltól. A mozdulattól újabb köhögésroham tört rá, előre görnyedt, egész testében reszketett. Amikor elmúlt, kivörösödve, sípoló tüdővel megindult a szobája felé. Az ajtófélfába kapaszkodva fordult be a hálószobába. Az ágyához botorkált, és lerogyott rá. Végignyúlt rajta lassan, erőtlenül.

Kevesebb probléma, gondolta. Az kellene... Ha Isten létezik, bárcsak kevesebb problémát írna a világba.

A plafont nézte, és pálmafákat képzelt oda, tengerparton lustán szétterülő hullámokat, a lenyugvó nap vörösét, az Istennő meleg áldását a világra. Lecsukódott a szeme, és közben remélte, hogy akár elalszik, akár meghal, utolsó gondolataival a szigeten lehet.

Az író néhány nappal később jobban lett, végül teljesen kigyógyult a betegségből. Hátralévő évtizedeit az élet kíméletlen hitelességi szabályaihoz igazodva, ha nem is mindig boldogan, de többé-kevésbé elégedetten élte le.

VÉGE